

letnik 36, številka 11-12/2020

vode počitka

revija za **evangeljsko duhovnost**

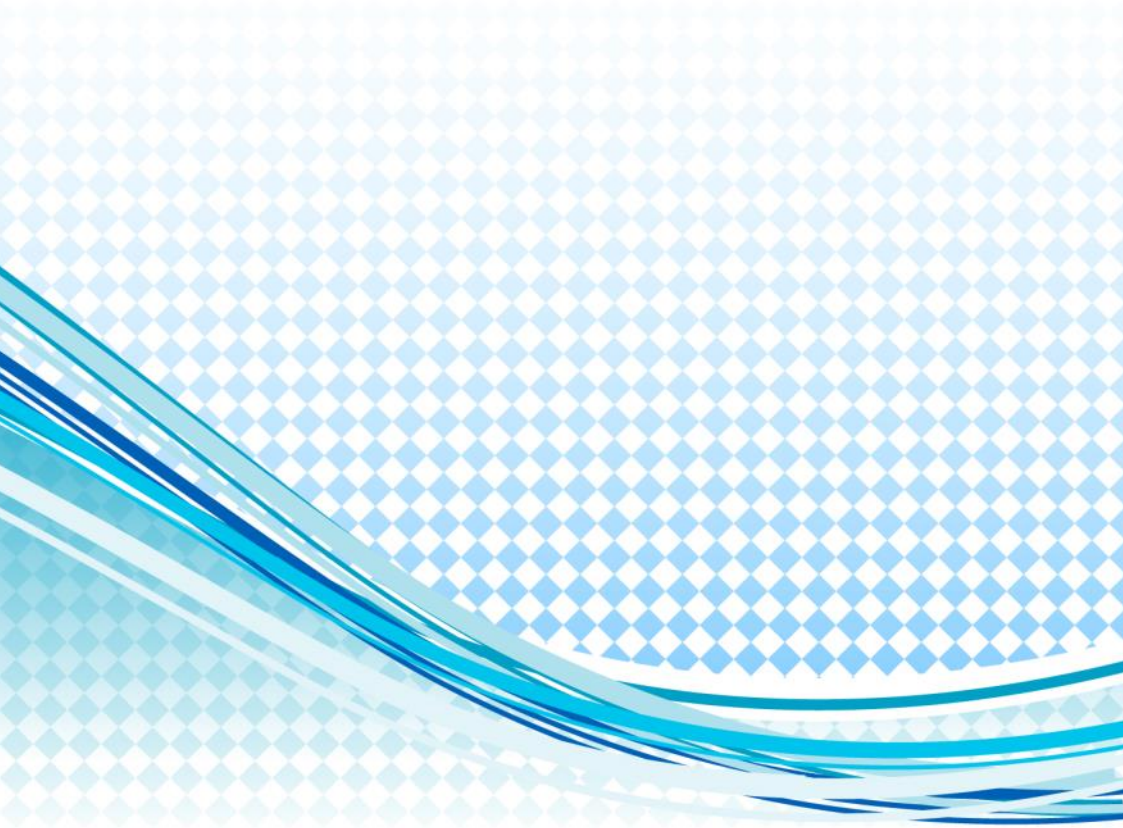
Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče; k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

POČAŠČENO	4	Kakšna velika čast
PRENOVLJENO	6	Božič - začetek novega človeštva
ABSOLUTNO	10	Brezpogojna ljubezen
NENADEJANO	12	Bog se veseli, da lahko razveseljuje ljudi
BREZIZHODNO	20	Beg v Egipt

ZVELIČAVNO	22	Trije križi
NEPRECENLJIVO	26	Rešitev je molitev
SPOZNAVNO	32	Kdo je Jezus
ŠKANDALOZNO	36	Zmagujeta Božja norost in Božja slabotnost
MODRO	38	Božična misel

mag. Peter Golob, urednik
Kakšna velika
čast

Mag. Peter Golob je direktor teološko-pastoralnega inštituta Collegium evangelicum, ki izdaja krščansko literaturo in si prizadeva za kulturno promocijo krščanstva.

Za popotnico ob koncu leta in za spodbudo, kako lahko v tragičnih in bolečih trenutkih najdemo razlog za optimizem in smelost, naj povzamem zgodbo, ki se je zgodila marca letos v Združenih državah Amerike v New Yorku. O tem dogodku so poročali vsi vidnejši ameriški mediji. V začetku marca letos je umrl gospod Moshe Grunwald, ki je bil jud in je med 2. svetovno vojno preživel holokavst. Pristojna služba je družini pokojnega sporočila, da zaradi omejitev zaradi koronavirusa ne morejo imeti običajnega pogreba, ampak mora biti pogrebna slovesnost kratka in le z nekaj prisotnimi. Tako se je zbrala najožja žalujoča družina in pogrebni obred so po judovskih

običajih začeli z branjem psalmov in molitve »El Malei Rachamim«, ki je pravzaprav hvalnica Bogu za večno življenje. Naenkrat je prišel pogrebni pomočnik, ki je svojem povedal, da so med očiščevanjem pokojnikovega telesa zamešali trupla in da so žalujoči družini prinesli napačno telo. Družina se je torej poslavljal od neznane osebe.

Vnukinja pokojnega je na Facebooku zapisala: »Bila sem povsem razburjena, kaj se je zgodilo mojemu dedku. Človeka, ki so ga vsi ljubili, ki si je zaslužil toliko časti in je moral zaradi pandemije umreti sam, brez navzočnosti svoje družine, je sedaj doletela še ta sramota z zamenjavo trupla na pogrebu, in višek vsega je, da niti ni mogel imeti tedenskega žalovanja svojcev, skladnega z judovsko tradicijo, ki mu judje pravijo 'šiva'.« Vnukinja je nadaljevala: »To je bila največja možna žalitev. Bila sem tako vznemirjena, da sem se začela hkrati smejati in jokati. Nisem mogla verjeti, da živim v času, ko je epidemija povzročila, da je naenkrat in na hitro umrlo toliko ljudi in da so zato zamešali truplo mojega dedka.«

Toda družina pokojnega je izvedela še nekaj, in sicer, da je truplo, nad katerim so izvajali po-

grebni obred, pripadalo neznanecu, ki mu judje rečejo »meit mitzvah«, to je tisti pokojnik, ki nima družine in sploh nikogar, ki bi mogel poskrbeti za njegov pogreb. Ta neznanec je umrl v svojem stanovanju in so ga našli šele po štirih dneh. Judovska družina je zapisala, da je ta neznanec imel lep pogreb, tako imenovani »min-yan«, ki po tradiciji zahteva navzočnost deset odraslih moških, česar pa v normalnih okoliščinah najbrž ne bi imel, saj kot neznanec ni imel družine in nikogar, ki bi poskrbel za dostojno slovo in pokop. Zapisali so še, da je neznani pokojnik moral biti nekaj posebnega, da ga je doletela ta posebna čast biti pokopan po vseh običajih in tradiciji.

Družina je zgodbo zaključila z ganljivimi besedami: »Naš dedek je bil skromen človek in se je izogibal častem. Tudi v smrti je dal svojo čast nekemu drugemu.«

Ko sem prebral to zgodbo, sem se spomnil Jezusa Kristusa. Jezus se je namreč kot Božji Sin odpovedal svoji nebeški časti in slavi in prišel na ta žalosten svet, ki je zaradi greha izgubil Božjo slavo. Ker je Kristus umrl za nas, nas je lahko doletela čast, da postanemo Božji otroci. S svojo smrtjo nam je odprl vrata v slavo in čast večnega življenja. Jezus

je umrl, da bi mi lahko živeli. Kakšna velika čast nas je doletela, in to zato, ker je sam Božji Sin umrl za nas! S krstom smo postali eno z Bogom in stopili na pot novega življenja. Postali smo dediči Božjih časti, obljub, dobrot, blagoslovov, polnosti! Ker nam je Bog odpustil grehe in nas odkupil s svojo krvjo, so se nad nas zgrnili slava, čast in mir, ki presegajo vse, vsak razum in vsak občutek. Bog nas je vzljubil in nam izkazal čast in naklonjenost, in to celo v smrti. Po smrti Božjega sina smo namreč spravljene z Bogom, ne glede na karkoli. In ker je Bog vstal od mrtvih, smo lahko polni upanja, vere, radosti in moči. Ne rabimo se bati, saj je naš Bog, naš Odkupitelj z nami. Zaradi Božjega usmiljenja smo deležni nenadejane in velike časti, ki nam jo daje Bog.

Ker smo deležni te časti, ki jo je Bog na najbolj očiten način začel razodevati na prvi božič, preženimo vsak strah, ki nas hromi, in se oklenimo upanja. Bog je namreč z nami, zato smo vsak dan deležni Božje pomoči. In kadar je hudo in težko, se spomnimo, da nas Bog ne bo nikoli zapustil. O tem govori tudi znana krščanska pesem, ki pravi: »Ker Bog živi, tudi jaz živel bom« (ang. Because He Lives). To pesem si lahko najdemo tudi na internetu.

dr. Daniel Brkič
Božič - začetek
novega
človeštva

Dr. Daniel Brkič je pastor
Evangelijske cerkve Dobrega
pastirja Novo mesto in
profesor na protestantski
Teološki fakulteti Univerze v
Zagrebu.

»Ljudstvo, ki je hodilo v temi, je zagledalo veliko luč, nad prebivalci v deželi smrtne sence je zasvetila luč.« (Izaija 9, 1)

Živimo v dobi negotovosti, ki je nastala z razpadom političnih, gospodarskih, znanstvenih, filozofskih in etičnih načel zahodne postmoderne skeptične družbe. Čas je, da se kristjani osvobodimo krščanskega snobizma in tiranstva ter si priznamo, da gre za konec naše vrste krščanstva, saj je včeraj, danes in na veke isti samo Jezus Kristus (Heb 13,8).

Kristus hoče biti prisoten v svetu, ne pa zgolj v okosteneli cer-

kvi. Cerkev in svet nista ločena, kajti Cerkev mora imeti vpliv na življenje sveta. Resnično krščanstvo je praktično in sodi med ljudi, teoretično krščanstvo pa sodi v pekel s hudičem. Resnično krščanstvo je življenjsko, umovalno krščanstvo (za razliko od razumskega) pa je neživljenjsko. V senci umirajočega krščanstva moramo svetu predstaviti Kristusa, ki je prisoten, ker je tretji dan po smrti vstal od mrtvih. Kdaj bo vstala od mrtvih Cerkev? Božič je priložnost za predstavitev Božjega v svetu. Rojstvo Odrešenika je največji čudež nebes in Zemlje, zgodovine in večnosti. Božje učlovečenje govori o začetku novega človeštva. Na prvi božič je Božji Sin postal Sin človekov, da bi nas naredil za posinovljene Božje sinove. Vse to se je zgodilo zato, ker nas Bog ljubi.

Naletel sem na knjigo, ki opisuje ugledno gospo, ki je do zadnje minute čakala, da pošlje božična voščila. Na seznamu je imela devetinštirideset oseb, zato je planila v trgovino in brez premisleka kupila snopič petdesetih voščil. Še v večji naglici jih je opremila z naslovi in se spodaj podpisala, ne da bi pogledala, kakšno sporočilo je bilo na njih že natisnjeno. Ko se

je praznična mrzlica umirila, je končno prebrala sporočilo poslanih voščil. Na njeno veliko presenečenje in razočaranje je bilo na voščilih natisnjeno: Ta kartica vam zgolj sporoča, da je darilo še na poti. (This card is just to say a little gift is on the way) Ugotovila je, da je njenih devetinštirideset prijateljev pričakovalo od nje darilo, ki ga niso dobili.

Apostol Jakob je zapisal: »Vsak dober dar in vsako popolno darilo prihaja od zgoraj, od Očeta luči, pri katerem ni spremembe ne sence menjave.« (Jak 1,17) Zemljani, obdarjeni smo, Bog nas je obdaril. Ni nam poslal zgolj sporočila o prihajajočem daru, ampak je postal celo dar. Ugledna gospa obljubljenega ni izpolnila, Bog pa je, ker je zvest.

Zakaj se je zgodil prvi božič? Človek je prenehal verjeti v Božjo ljubezen, a Bog ni prenehal človeka ljubiti in ga nikoli ne bo. Krščanski Bog je edinstven zato, ker je Bog vseh zemljanov. Ne izbira po nacionalnosti, rasi, verski in politični pripadnosti, socialnem statusu ali življenjskem nazoru; on je Bog verujočih, neverujočih in drugače verujočih. Zato se božič zrcali v

vseh očeh in je doma v vsakem srcu, če si to priznamo ali ne. Bog nas je obdaril. Božič je praznik obdarovanja. Če je egoizem življenje zase, altruizem pa življenje za druge, je dar to, kar človeka povezuje z drugimi in vzpostavlja odnos. Zato je vsak dar dragocen, tudi če ni drag.

Živel je kralj, ki si je želel okusiti svežo in hladno vodo. Njegov služabnik je prekrižaril vso puščavo in končno našel oazo z vodo. Ko se je z dolge poti vrnil, je vodo ponudil svojemu kralju. Kralj jo je okusil in rekel: »O, kako slastna je!« Ko je kraljeva žena slišala, da je voda tako slastna, jo je okusila še ona, a jo je že s prvim požirkom izpljunila, rekoč: »Kako neokusna je!« Kralj je vedel, da se je voda med dolgo potjo segrela, zato je rekel: »Jaz nisem okušal vode, ampak služabnikovo ljubezen.« Dar je bil dragocen zaradi ljubezni.

Bog Oče je prvi Darovalec in hkrati Dar, kar presega vse človeške domene. Obdarujemo se samo ljudje; to nas določa in dokazuje, da smo ustvarjeni po Božji podobi. Žal smo Božjo kulturo obdarovanja nadomestili z zlodejevim trgovanjem in

barantanjem. Z darom ne sprejmemo samo daru, ampak tudi darovalca; človeško bližino, prijateljstvo, hvaležnost, spoštovanje, ljubezen. Nekoč je bilo obdarovanje družbeni normativ, danes pa je obdarovanje postalo družbeno nesprejemljivo, prepovedano in celo kaznivo dejanje. Pa ne zaradi narave daru, ampak zato, ker smo dar razvrednotili v podkupovanje in manipulacijo.

Dar je bil nekoč znak spoštovanja, tovarištva, pripadnosti, povezovanja, solidarnosti, ljubezni in življenja v skupnosti. Danes pa, tudi če se kdo »pregreši« in nas obdari, rečemo *saj ni bilo treba*, ali pa dar kar vpricho darovalca hladno in brezizrazno nekam odložimo, ga ne pogledamo, niti se zanj zahvalimo. Ali pa z darom nismo zadovoljni in ga podcenimo, oziroma ga pohlepno zgrabimo in pričakujemo čedalje večje in astronomsko drage darove.

Način sprejemanja daru pove več o prejemniku daru kot o darovalcu. To, da lahko nekoga obdarimo, bi nas moralo osrečevati. Žal smo blagoslov obdarovanja spremenili v komercialni marketing, samopromocijo in hvalisanje. Dar nas mora osvo-

boditi zaskrbljenosti glede poravnave. Ne smemo misliti, da si lahko dar prislužimo ali pa ga zadostimo s svojo daritvijo. Resnični dar vse to presega. Dar je dar le, če ni ustrezne menjava, povračila in oddolžitve. Dar ni pravna pogodba, ampak je svobodno dejanje. Bog je največji darovalec, mi pa bodimo najhvaležnejši prejemniki. Kaj dobiva Bog od nas Zemljanov? Naš greh. Mi dobivamo Božje odpuščanje, on pa naš greh. Zato so prvi kristjani zapisali: »O, srečen greh, kako velikega Odrešenika si nam podaril!«

Med drugo svetovno vojno je v Franciji v strelnem ognju umrl zavezniški vojak. Prijatelji so ga želeli dostojno pokopati na bližnjem vaškem pokopališču, a grobar tega ni dovolil, ker pokojni ni bil njihov krajan. Pokazal je, da ga lahko pokopljejo zunaj pokopališke ograje. Mesece kasneje so se vojaki vrnili, da bi svojemu prijatelju postavili na grobu obeležje, a so bili presenečeni, ker prijateljevega groba niso našli. Šli so vprašat grobarja, kaj se je zgodilo. Povedal jim je, da odkar so njihovega prijatelja pokopali zunaj ograje, ni mogel mirno spat, ker ga je pekla vest. Hotel se jim je opravičiti, a ni vedel, kje

bi jih našel. Bal se je, da bo umrl s tolikšno težo na duši. Želel si je, da bi mu bilo odpuščeno. Zato je neko jutro zgodaj vstal in pokopališčno ograjo prestavil in tako grob padlega vojaka vključil v pokopališče.

To dela Bog za nas. Mi smo na napačni strani ograje, on pa nas vključuje v družino odrešenih. Na prvi božič je stopil na našo stran. S smrtjo na križu je prestavil ograjo, ki nas je ločevala od njega. To je Božji dar. Kajti vsak dober dar in vsako popolno darilo prihaja od zgoraj, od Očeta luči (Jak 1,17).

Jezus Kristus je največji Božji dar človeštvu. Zakaj zemljani nočemo biti obdarjeni? Zakaj nas je sram dar sprejeti ali pa se nam to zdi ponižujoče in omalovažujoče? Zaradi naše oholosti. Zakaj tajimo, da smo potrebni odrešenja, ko se vendar svet pred našimi očmi sesuva v prah. Na prvi božič se nam je sam Bog podaril kot dar, zato postanimo tudi mi drug drugemu dar in Bog bo spet med nami.

Božič ni datum, ampak je stanje srca. Pravijo, da kdor nima božiča v svojem srcu, ga ne bo našel niti pod božično jelko.

Rebeka Jovanović
Brezpogojna
ljubezen

Rebeka Jovanović je
sodelavka pri vodenju
molitvenih bogoslužij
v Evangelijski cerkvi
Dobrega pastirja
Novo mesto.

Kyrzayda Rodriguez je bila priljubljena modna blogerka, ki je v življenju imela vse, vendar le na videz in zgolj materialno. Nenadoma je izvedela kruto novico. Zdravniki so ji povedali, da ima raka. Žal tudi kemoterapije niso pomagale in kmalu je morala zapustiti svet.

V življenju se je naučila težke lekcije, ki jo je delila s svetom tik pred smrtjo. Zapisala je: »Imam popolnoma nov avto, ki je parkiran zunaj, a zame ne more storiti ničesar. Imam polno dizajnerskih oblek, ki visijo v omari, čevlje in torbice. A zame ne morejo storiti ničesar. Imam polno denarja, ki je na mojem računu, a zame ne more storiti ničesar. Imam ogromno, dobro opremljeno hišo, a zame ne

more storiti ničesar. V tem trenutku se lahko usedem na letalo in odletim kamorkoli želim, a to mi ne more pomagati, ker gre bolezen z menoj.

Jaz pa ležim tukaj, v ogromni postelji v bolnišnici. Kaj zares šteje v življenju? LJUBEZEN.«

Ko sem to prebrala, sem pomislila, kako smo ljudje brez moči, ko pride bolezen. Kako si v življenju delamo načrte, a jih velikokrat prekriža bolezen ali še kaj hujšega.

V tem letu se soočamo z virusom, ki je naredil pečat v naših življenjih. Veliko ljudi je ostalo brez prihodkov in zaposlitve. Veliko jih je zbolelo, žal tudi umrlo. V življenju vseh nas se je pojavil strah, nezaupanje, skrbi. Ne upamo in ne smemo se družiti, hoditi na sprehode. Kamorkoli gremo, je prisoten strah. Naše cerkve so zaprte. Kako naprej?

Obstaja upanje, rešitev?

Da, dragi prijatelji, obstaja upanje. Vendar ne gre za upanje, da ne bomo zboleli za novo boleznijo. To ni upanje, da ne bomo ostali brez službe ali da ne bomo obubožali.

To je upanje, da bo Bog z na-

mi, ne glede na to, v kakšni situaciji se bomo znašli.

Seveda gojimo tudi upanje, da bo nekoč konec epidemije, pa tudi brezposelnosti, pomanjkanja, bolezni, strahu... Vendar nad vsem tem upanjem je slavno upanje, da nekje obstaja kraj, za katerega živimo in po katerem hrepenimo. Kraj, kjer ne bo solza, trpljenja, bolečine. Kraj, kjer bi se lahko srečali z našimi dragimi, od katerih nas

je ločila smrt in so nas že zapustili. Kraj, kjer bi bili lahko za vedno skupaj. Kristjani upamo, da bomo prispeli na ta kraj, ko bomo prispeli v nebesa.

Zato nas želim ob koncu leta spodbuditi in opogumiti, da vzdržimo in vztrajamo v veri v Boga, v ljubezni, potrpežljivosti, podpiranju drug drugega in v molitvi drug za drugega. Kajti v življenju šteje na koncu koncev le: ljubezen.

dr. Daniel Brkič

Bog se veseli, da lahko razveseljuje ljudi

»Ne bojte se! Glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo.« (Lk 2,10)

Božič nam sporoča, da potrebujemo Odrašenika. Bog hoče, da bi se vsi ljudje rešili in prišli do spoznanja resnice (1 Tim 2,4). Sporočilo božiča je: »Ne bojte se! Glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo.« (Lk 2,10) Najprej je ohrabritev, nato veselje. Božič je objava miru in veselja. Božič je Božja evangelizacija: »Oznanjam vam (euangelízomai himîn) veliko veselje (harán megálen) ...« Bog se veseli, da lahko razveseljuje ljudi. Božja ljubezen se je spustila v svet, ker je večja sreča dajati, kakor prejemati (Apd 20,35). Prejeli smo darilo, ki ga nismo prosili. Bog je prišel na Zemljo, da se lahko človek povzpne v nebesa. Ognjeni meč, ki je stražil pot do drevesa življenja v raj, je od-

stranjen (1 Mz 3,24) Bog se je učlovečil, da nam pokaže, kako biti podoben Njemu. Najlepše božično darilo, ki ga lahko podarimo, je biti Kristus za druge.

Vsak božič nam sporoča, da Bog ne prihaja na svet v borbi za prestol, ampak prihaja v jasli, zunaj vrveža mestnega središča, v pastirsko stajo, v skritost noči, da bi bil v grozečih nočeh našega življenja z nami. Božja enostavnost apelira na ljudi, naj se ojunamo za ponižnost in preprostost, ki ju danes manjka. Jasli so prostor, kjer se ponuja hrana tistim, ki si je niso sami pripravili. Rojeni Odrašenik se ponuja kot dar nebeškega Kruha.

Pastirska staja se razlikuje od prenočišča, v katerem za Marijo in Jožefa ni bilo prostora navkljub judovski kulturi gostoljubja. Prevladali so izgovori o prenatrpanosti, zasedenosti in gneči. Evangelij sporoča, da naša družba nima prostora za Boga. Obcestno gostišče s prenočišči, nekakšen hostel, označuje nestalnost, začasnost in nemirno popotništvo, avanturizem, ko se v divji tekmi ustavimo le spotoma, a nepotešeni, nesrečni in tesnobni spet urno odhitimo naprej iskat nove na-

stanitve in alternative. Ali nam je to znano? Dejstvo je, da v takšni mentaliteti ni prostora za Boga niti za sočloveka. Morda bo novi koronavirus vsaj malo predramil uspavani svet ...

Bog si je izbral za nastanitev stalni prostor, tih in miren, ker se želi med nami naseliti in se udomačiti. Hrupno gostišče je simbol opitosti, uživanja, razvratnosti in duhovne brezbriznosti in praznosti, pastirsko zavetišče na poljanah pod svobodnim zvezdnatim nebom pa je kraj poglobljene duhovne zbranosti in odvisnosti od Boga. Prvi Adam je bil oblikovan iz naravne zemlje, drugi Adam – Jezus Kristus pa se je spustil na zemljo, nato še v grob zemlje, da bi našo smrt preobrazil v večno življenje. Kot Dete je bil povit v plenice, kot Odrešenik pa v mrtvaške povoje, a jih je v grobu pustil ležati na tleh, ker je tretji dan slavno vstal od mrtvih kot Gospod.

Božična noč in velika noč sta povezani z nočjo, kar označuje našo ustrahovanost, negotovost in nevarnost kozmičnega pesimizma. Toda če je v naših nočeh rojen Kristus, ki je luč sveta, naše noči niso črne, ampak so razsvetljene in svete.

Zato iz obeh noči, božične in velikonočne, odmevata vzklika: »Ne bojte se!« In: »Mir vam bodi!« Zgodnji kristjani so v spomin na Jezusovo rojstvo namenoma izbrali najdaljšo in najbolj črno pogansko noč v letu in jo preobrazili, da bi s tem izrazili, da ni tako temne noči, da je Bog ne bi mogel razsvetliti. V božični noči je Bog prižgal svojo luč, ki je dokončno zažarela na velikonočno jutro vstajenja. Zato ni razlogov za tesnobo.

Ni vsako hrepenenje isto; hrepenenje po Bogu je nepotešljivo, zato pohitimo v votlino betlehemske ovčje staje, da čimprej srečamo Jezusa, dobrega Pastirja. Tudi modri možje z Vzhoda, tako imenovani trije kralji, niso iskali zvezde, ampak tistega, ki za njo stoji. Ni jim zadostovala zgolj zvezda, čeprav je bila posebna. Iskali so njenega povzročitelja. Niso se zadovoljili z njenim bliščem, ampak so iskali izvor njene svetlobe. Našli so Zvezdo, ki nikoli ne utrne, kajti vse ostale slej ko prej ugasnejo. Zato so modri samo tisti, ki iščejo Boga. Ironija je, da so bili vsi ostali blizu Betlehema, a daleč od Gospodovega rojstva, ker so bili opiti s svojo oholostjo in samozadostnostjo.

Bog je tujec v lastnem svetu zato, ker je logika sveta drugačna od Božje. Težko verjamo v Božjo norost, ki je modrejša od ljudi, in v Božjo slabotnost, ki je močnejša od ljudi (1 Kor 1,25). Živimo v fekalni in toksični družbi, onesnaženi in zastrupljeni. Logika sveta so populizem, totalitarizem, medijske laži, ekonomska neenakost, prikrita avtoritarnost, radikalizacija, indoktrinacija, manipulacija, zastraševanje, grožnje, sovražni govor, potlačena agresija, tiranija krivde, medtem ko nas ista družba poneumlja z odvisnostjo od instagrama, selfijev in všečkanja ter nas prepričuje, da nismo dovolj lepi, dobri, pomembni, uspešni, všečni ...

Človek, zaprt v internetno kletko, je izoliran od Božjega stvarstva, zato verjame zlodejevimi lažem. Danes je celo prijateljstvo pogojeno z všečkanjem (Renata Salecl). Evropejce je trenutno najbolj strah, če ostanemo brez signala mobilnega omrežja, saj ob tem dobivamo napade panike. Francoski filozof in književnik Jean-Jacques Rousseau je zapisal, da se človek rodi svoboden, a je stalno in vsepovsod v verigah.

Samo duhovno prebujeni zmorejo stopiti na novo pot ter se pred rojenim Otrokom pokloniti, ga počastiti in ga z otroško vero sprejeti. Kdor ga sprejme, ni več sam. V betlehemske stajo vstopi lahko samo tisti, ki je pripravljen glavo svoje oholosti skloniti, nemirno srce pa spreobrniti. Veliki ruski pisatelj Lev N. Tolstoj (1828-1910) je to izkusil. V delu Spoved je zapisal, da bo slej ko prej zbolel in umrl, in da od njega ne bo ostalo ničesar, kot le smrad in črvi. In da bo vse (njegovo delo, posli, naperi, trudi, boji in skrbi) pozabljeno, zato je izjavil, da ne bi smel obstajati. Ničevost in naveličanost življenja sta ga toliko ohromili in motili, da se je odločil postati kristjan. Vse ostalo je smatral za sleparijo in praznost. Izbral je najboljšo možnost.

Božič je dokaz, da je Bog prišel k nam zato, da bi imelo naše življenje namen in cilj. Da bi imeli življenje v obilju (Jn 10,10). Kajti življenje brez Boga nima smisla in je absurdno. Vprašanje življenja ni v trajanju, ampak v smislu. Tudi če bi živeli večno, bi bilo življenje brez smisla absurdno. S pomočjo znanosti življenje podaljšujemo, ne moremo pa mu dati smisla, zato nujno potrebujemo rojenega Odre-

šenika, Logos, Smisel (Jn 1,1), ki se je nastanil med nami.

Všeč mi je zgodba o dečku, ki je v davnih časih v Glasgowu na Škotskem lovil sončno svetlobo. Ker so bile ulice v starem mestnem jedru ozke, hiše pa visoke, je sonce redkokdaj doseglo njihova majhna okna. Neki bogati gospod je opazil bosonogega in razcapanega dečka, ki je poskušal z majhnim koščkom zrcala ujeti sončne žarke in jih usmeriti na določeno okno na eni izmed hiš, ki so bile nasproti. Dečka je vprašal, zakaj to počne. Deček mu je odgovoril: »Ali vidite tisto zeleno okno tam zgoraj? Moj brat je imel pred enim letom hudo nesrečo in od takrat nepomično leži v postelji. V njegovo sobo redkokdaj posije sonce, zato poskušam sončno svetlobo ujeti in jo z zrcalom poslati v njegovo mračno sobo. Vesel je, kadar ga obsije snop sončne svetlobe.«

Preberimo, kaj je v stari mesijanski napovedi o prvem božiču zapisal prerok Izaija: »Ljudstvo, ki je hodilo v temi, je zagledalo veliko luč, nad prebivalci v deželi smrtne sence je zasvetila luč.« (Iz 9,1) Človeštvo je nepomično obležalo v postelji du-

hovne teme. Zlo in sovraštvo sta razlog, da je svet potemljen. Verjeli smo, da bomo brez Boga srečni, a se je izkazalo, da je človek slab bog. Tema v nas je tako globoka, da je vsak naš poskus neuspešen in nezadosten. Bog ni uporabil le koščka zrcala, s katerim bi ujel snop sončnih žarkov, ampak se je spustil med nas kot sonce. Božič je praznik Božje luči.

Nek umetnik je naslikal temačni zimski pejzaž. Upodobil je snežno nevihto nad podeželsko pokrajino. Gola drevesa so grozeče štrlela v temno nebo, ledeni oblaki pa so drhteli od mraza. V zgornjem kotu slike je naslikal majhno kočo, ki je bila videti kot mrtva in strašecha, zato je mračno sliko spremenil. Dovolj je bilo, da je eno okence kočice pobarval z rumeno barvo, s čimer je uprizoril luč v njej. Slika je takoj izžarevala toplino, življenje, upanje, veselje in človeško bližino. Opazovalec je vedel, da nekdo nanj čaka in da ni ostal sredi mrzle noči sam.

Božič je praznik Božje Luči. Naj Jezus Kristus, ki je resnična Luč sveta, obsije naša srca, domove in deželo. Kajti ljudstvo, ki je hodilo v temi, je zagledalo veliko luč, nad prebivalci v de-

želi smrtne sence je zasvetila luč (Iz 9,1).

Dobra novica je, da je ravno globina teme naša priložnost. Evangelist Janez je zapisal, da se je Jezus Kristus predstavil: »Jaz sem luč sveta. Kdor hodi za menoj, ne bo hodil v temi, temveč bo imel luč življenja.« (Jn 8,12) Ena sama vžigalica je močnejša kot vsa tema sveta. Kitajski pregovor pravi, da prižgati vžigalico pomeni neizmerno več kot preklinjati temo. A da lahko vžigalica sveti, mora izgorevati. Kdor želi svetiti in oddajati toplino, mora izgorevati iz ljubezni, ker prava ljubezen stane in se daruje. Poglejmo tri oznake svetlobe:

Prvič, svetloba pritegne veliko pozornosti. Ko vstopimo v temno sobo, naše oči zaznajo še tako majhno svetilko. Tudi zvezdni utrinek na nočnem nebu opazimo takoj. Božična svetloba je privabila tedanje betlehemske pastirje, modri možje z vzhoda pa so sledili svetli zvezdi. Jezusovo rojstvo vzbuja veliko večjo pozornost, kot bi pričakovali in kot bi lahko skleпали. Presenetljivo je, da božič temelji na edinstvenem paradoksu, ki je v tem, da se rojeni brezdomec slavi skoraj v vsakem do-

mu (G. K. Chesterton).

Drugič, svetloba usmerja naš korak na pravo pot. Tako kot svetilnik kaže mornarjem pot v temi. Evangelist Luka je zapisal, da nas je v Kristusu obiskalo sonce z višave, da razsvetli vse, ki sedijo v temi in smrti senci, in naravna naše noge na pot miru (Lk 1,78-79). Bog ni uporabil le koščka zrcala, s katerim bi ujel snop sončnih žarkov, ampak se je spustil med nas kot sonce. Jezus je rekel: »Hodite, dokler imate luč, da vas ne zajame tema. Kdor hodi v temi, ne ve, kam gre. Verujte v luč, da postanete sinovi luči.« (Jn 12,35-36)

In **tretjič**, svetloba pokaže in izpostavlja stvarnost. V zatemnjeni sobi je možno marsikaj prikriti. Naši madeži, gube in umazanija v temi niso vidni. Grešniki bolj ljubijo temo kakor luč. Večina zločinov se zgodi pod pokrovom noči. Tudi Jezusa so prišli aretirat sredi noči. Zlobni ljudje se luči bojijo. Jezus je učil: »Kdor namreč dela húdo, sovraži luč in ne pride k luči, da se ne bi pokazala njegova slaba dela.« (Jn 3,20)

Jezus ni prišel na svet zato, da bi svet sodil, ampak da bi se

svet po njem rešil (Jn 3,17). Na svet je prišel kot Luč, da nihče, kdor veruje vanj, ne ostane v temi (Jn 12,46). Božič je praznik Božje Luči.

Slišal sem za zelo zaposlenega človeka, ki je z nakupovanjem božičnih daril čakal do zadnjega trenutka. Zadnji hip je planil v nabito poln trgovski center. Medtem ko je v gneči čakal pred blagajno, je utrujen in nervozen glasno vzdihnil: »Škoda, da človeka, ki je božič začel, niso ubili!«

Starejša gospa, ki je stala za njim, ga je potrepkala po ramenih in rekla: »Mladenič, saj so ga ubili, pribili so ga celo na križ!« Mislila je na Jezusa Kristusa, začetnika božiča. Nevarno je, da imamo ropot bomb, dirjanje za materializmom, slepilo tuzemskih bogov in zastrašujočo temo brezupa in praznosti raje kot Boga. Sprašujem se, zakaj še vedno zanj ni prostora. Brez Jezusa ni pravega božiča. Lahko je neko drugo slavje in praznovanje, toda to ni božič. V kakršen božič verjamemo, takšen božič tudi vsak dan živimo. Ko so znanega angleškega slikarja Edwarda Burna Jonesa vprašali, ali še vedno verjame v božično povest,

je brez oklevanja odgovoril: »Ta povest je tako lepa, da sploh ni možno, da ne bi bila resnična!«

Vabim k molitvi: Ljubeči Bog Oče, hvala ti, da nam tvoja Beseda sporoča, da svojega Sina nisi poslal na svet zato, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil. Hvala ti, ker v neskončnem veselju nismo sami, ampak smo od tebe ljubljeni in sprejeti. Prosimo te, odženi strahove, ki so se nastanili v našem srcu in nas hromijo. Naj jih presvetli rojeno Sonce z višine. Položi na nas svoje čudežne roke, da se bomo počutili varni in mirni. Pomagaj nam, da ne bomo molili samo zase, ampak predvsem za druge, ki jim je težko in so na drugi strani našega bleščečega okna, v temi, v kateri gasijo svojo žejo po Tebi s solzami. Predvsem pa ustvari v nas srce otroka, da bomo vate verovali z zaupanjem, ker si naš dobri Oče. Amen.

Lea Brkič Beg v Egipt

Lea Brkič je voditeljica veroučnih aktivnosti ter animatorka in moderatorka na področju družbenih dejavnosti v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Ko razmišljamo o božičnih dogodkih, običajno pomislimo na lepe stvari: na zbor angelov in njihovo čudovito sporočilo, zvezdnato nebo in zvezdo repatico, poslušnost pastirjev, ki so prvi obiskali rojenega Mesijo, obisk modrih z Vzhoda z darovi, ki so jih prinesli novorojenemu kralju, in še na marsikaj. Toda med te dogodke spada tudi manj privlačen dogodek, ki bi ga najraje izpustili, ker ne prinaša ničesar »pozitivnega«. Danes je razširjeno razmišljanje: »Moraš samo pozitivno razmišljati.« Namreč takoj po obisku modrih je Jožef dobil navodilo: »Vstani, vzemi dete in njegovo mater in beži v Egipt! Bodi tam, dokler ti ne povem; Herod bo namreč iskal dete, da bi ga umoril.« (Matej 2,13)

Kakšna popotnica za komaj rojenega otroka! Kakšna popotnica za Marijo in Jožefa! Oba sta izvršila Božjo voljo: Jožef s tem, da Marije ni zapustil, čeprav je bila noseča, Marija pa s tem, da je bila pripravljena roditi Jezusa. Počaščena sta bila še z obiskom modrih.

Potem pa se je zgodilo nekaj nepričakovanega: če ne bi zbežali v Egipt, bi njunemu otroku grozila smrt. Ni lahko potovati s komaj rojenim otrokom. Ali bosta uspela pravočasno pobegniti pred hudobno Herodovo morilsko roko? Bosta v Egiptu varna? Kje bosta živela in kako? Ta in še mnoga druga vprašanja so rojila v njunih mislih. Navsezadnje bi lahko oba dvomila v resničnost sanj. Pomislila bi lahko tudi na to, ali je njun otrok res Mesija, Odrešenik, če mu lahko grozi človeška roka. Iz skromnega, vendar varnega zatočišča hleva na betlehemeski poljani sta morala sredi noči hitro iti na pot. Tega zagotovo nista pričakovala. Ni jima bilo lahko. Ko v evangeliju beremo to besedilo, se niti ne zavedamo, kako težka je bila takšna Božja zahteva. Verjetno pomislimo, da je bila s tem zagotovljena varnost njunega otroka in njiju, ne pomislimo pa,

da je beg v Egipt izraz njune velike vere in poslušnosti Božjemu ukazu. Ali ju Bog ne bi lahko zaščitil tam, kjer sta bila? Ali Bog ne bi lahko zaščitil rojenega Mesije na kak drug, lažji način? Zakaj je moral Mesija bežati pred človekom, pa še v Egipt, ki je bil poganska dežela?

V Božjem ukazu za beg v Egipt je bilo nakazano tudi upanje: »Bodi tam, dokler ti ne povem.« Marija in Jožef sta vedela, da bo njuno bivanje v Egiptu le začasno. Razmišljala sta o trenutku, ko se bosta ponovno vrnila v svojo deželo. Zato je imel ukaz, naj zbežita v Egipt, smisel.

V tem dogodku vidimo veliko ponižnost Jožefa in Marije, ki je izražena s popolno poslušnostjo in sprejemanjem Božje volje. Tudi to je božično sporočilo, saj nas povede v razmišljanje o tem, kako smo pripravljene sprejemati Božjo voljo. Dejstvo je, da Božja volja ni vedno enaka naši volji. Ali smo v takšnih situacijah pripravljene podrediti svojo voljo Božji volji? Prav gotovo se takrat sprašujemo, zakaj je tako in, ali Bog ne bi lahko drugače vodil našega življenja. Vendar ko se odločimo

sprejeti Božjo voljo, prej ali slej ugotovimo, da se Bog ni zmotil.

V času božičnih praznikov, ki so zaznamovani s koronavirusom, je težko sprejeti dejstvo, da moramo ostati zaprti za zidovi naših domov, da so cerkve zaprte, da ne smemo objeti prijateljev in se z njimi družiti. Ure in ure lahko razpravljamo o tem, ali je koronavirus Božja volja ali ne. Vemo le eno: za vse, kar se dogaja na Zemlji, Bog vé, in prav nič se ne zgodi brez njegove vednosti. Morda je današnji svet, v katerem moramo vsi nositi maske in se drug od drugega oddaljevati namesto približevati, naš Egipt. Naj nas to ne zbega in nam ne vzame poguma. Če smo v Božji volji, so lahko stvari, ki so za nas popolnoma nelogične in jih težko sprejemamo, priložnost, da izkažemo Bogu poslušnost in s tem zaupanje v njegovo suverenost. On namreč vidi konec že na začetku. Zato mu je vredno zaupati v vsakem trenutku in v vsaki situaciji.

Danilo Jovanović **Trije križi**

Danilo Jovanović je teolog in duhovnik ter sodelavec pri vodenju molitvenih bogoslužij v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

V Lukovem evangeliju 9,23 pravi Božja beseda: »Vsem pa je govoril: Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame vsak dan svoj križ ter hodi za menoj.« Jezus vabi, da mu sledimo.

Nekoč se je neki kristjan pritoževal, da je njegov križ najtežji. Prosil je Boga, da mu zamenja križ in mu da lažjega. Tisto noč je sanjal, da se nahaja v dolini, ki je bila polna križev. Slišal je Božji glas, ki mu je rekel, da si lahko izbere kateregakoli želi. Ogledoval si jih je. Prvi se mu je zdel težak, drugi prevelik, tretji pa preveč hrapav. Naenkrat pa je zagledal križ, ki se mu je zdel, da bi bil primeren in da ni pretežak. Vprašal je Boga, ali lahko vzame tistega, ker se mu je zdel najprimernejši.

Bog mu je rekel: »Seveda ga lahko vzameš, ampak vedi, to je tvoj križ, ki si ga že nosil in ti je bil pretežak.«

Križ, ki ga nosimo, je toliko težak, kolikor lahko nosimo. Ne odlagajmo ga nikamor, ampak ga nosimo do konca življenja, pri čemer nam pomaga naš Gospod.

Nek drug kristjan je prosil Boga, da mu dovoli odžagati malo križa, ker je prevelik. Ko je umrl, je moral prečkati reko življenja, nad katero ni bilo mostu. Moral je postaviti svoj križ, da bi lahko prečkal reko, toda križ je bil prekratek ravno toliko, koliko ga je odžagal.

Ne vem, ali gre za resnične zgodbe ali le prisprodebe, vendar pa so zelo poučne. Ne moremo krajšati svojega križa. Bog nam pomaga, da ga nosimo vsak dan.

V nadaljevanju bom govoril o treh križih. O njih lahko beremo v Svetem pismu v Novi zavezi. Vsi štirje evangelisti pišejo o njih. Preberimo iz Lukovega evangelija 23. poglavje, 32-43. Tudi apostol Pavel nam piše, da se hoče hvaliti edino z Gospodovim križem. Ni se hva-

lil z Jezusovim rojstvom, niti z Jezusovim delovanjem, niti s čudeži. Hvalil se je s križem. Križanje je bilo najhujši način usmrtnitve, ki so ga izvajali v antičnem času. Smrt na križu je trajala dolgo, tudi več dni. Šlo je za mučeniško smrt. Rimljani so križali veliko Judov. Pokop ni bil dovoljen, tako da je bilo truplo vrženo v skupno jamo ali pa puščeno, da so ga raztrgale ptice. Šele cesar Konstantin je v 4. stoletju prepovedal križanje.

Na takem križu je bil križan Božji Sin Jezus Kristus. Zakaj? Saj ni bil kriminallec, bil je najboljši človek v zgodovini. Rekel je: »Ljubite svoje sovražnike, delajte dobro tistim, ki vas sovražijo. Oprostite drug drugemu.«

Poglejmo najprej prvi križ, ki je križ zveličanja (Lk 23, 44-48). To je bil naš križ. Plačilo za greh je smrt (Rim 6,23). Jezus je šel prostovoljno na križ, nase je vzel naš greh. Križ je največji dokaz Božje ljubezni. Janez 3,16 pravi: »Bog je namreč svet tako vzljudil...« Če bi bil jaz edini grešnik na tem svetu, bi Bog umrl tudi samo zame, kar velja tudi zate, dragi bralec. Na križu je Bog plačal naš greh.

Bog je pravičen, a kaznuje greh. Danes naju sprašuje: »Ali želiš, da plačam tvojo kazen? Hočeš, da plačam tvoj greh?« Jezus nas je spravil z Bogom.

Velikokrat je ovira med Bogom in človekom greh. Če smo v grehu, smo Božji sovražniki. Bog ljubi grešnika, sovraži pa greh. Bog nam danes ponuja prijateljstvo in njegovo ljubezen in nam odpušča grehe.

Dragi prijatelji, križ zveličanja je zelo pomemben za nas. Tam se je rodila ljubezen in zveličanje. Božji Sin je umrl, da bi mi živeli polno in večno.

Drugi križ je križ zavrtnitve Boga. Eden od dveh hudo delcev, ki sta visela na križu, ga je preklinjal in mu govoril: »Ali nisi ti Mesija? Reši sebe in naju.« Jezus ga ni sodil, ampak mu je dal priložnost, da se zveliča, toda on te priložnosti ni izkoristil. Bil je obsojen za kriminalna dejanja, ki jih je storil, in umrl v grehu. Ta kriminallec je naredil dve napaki. Pustil je, da drugi odločajo o njegovi prihodnosti in pustil se je nagovoriti vodjem ljudstva, ki so se iz Jezusa norčevali. Govorili so: »Če si judovski kralj, reši sebe.« Kdo so bili ti vodje? Pilat

je napisal na križ, da je Jezus judovski kralj. Drugi vodje so bili duhovniki in religiozni liderji, tretji pa so bili rimski vojaki. Da, to so vodje, ki ne delajo napak, vendar »v nikomer drugem ni odrešenja, zakaj pod nebom ljudem ni dano nobeno drugo ime, po katerem naj bi se mi rešili« (Apd 4,12). Rešimo se edino po imenu Jezus.

V Noetovo barko so ljudje hoteli vstopiti, ko so bila vrata že zaprta in je začelo deževati. **PRE-POZNO!** V Pismu Hebrejcem 3,15 beremo: »Če danes zaslišite njegov glas, ne zakrknite svojih src«. Jezus nas lahko osvobodi. »Če vas torej Sin osvobodi, boste resnično svobodni«.

Razbojnik na drugem križu je zgrešil bistvo življenja, saj je imel izvir življenja ob sebi, toda pustil se je voditi voditeljem ljudstva, ki so zmotno veljali za »nezmotljive«.

Ali se ne dogaja tako tudi danes? Ljudje bolj verjamemo raznim prerokom in samooklicanim duhovnim učiteljem kot pa Bogu. Citiramo in verjame-mo njihovim besedam. Sveto pismo pravi, da je edino zveličavno ime Jezus in nihče drug.

Tretji križ je križ spreobrnjenja – na tem križu je bil razbojnik odrešen. Priznal je, da je grešnik. »In midva po pravici, kajti prejemava primerno povračilo, za to, kar sva storila« (Lk 23, 41). Bil je prepričan v svoje grešno stanje.

Vsi moramo priznati, da smo grešni. Bog pozna naše srce zelo dobro, pozna naše grehe in misli. Pred Bogom ni nič skrito, vse je golo in razodeto.

Razbojnik na tretjem križu je veroval Božjemu Sinu in rekel: »Ta pa ni storil nič hudega«. Bil je prepričan, da je Jezus Božji Sin, ki odvzema grehe sveta. Vera ni občutek, ampak je zaupanje. Razbojnik na tretjem križu je sprejel Jezusa kot osebnega Zveličarja. Dejal je: »Jezus, spomni se me, ko prideš v svoje Kraljestvo.«. Jezus mu je odgovoril: »Resnično povem ti: Danes boš z menoj v raju«.

Problem današnjega časa je, da človek noče zgolj sprejeti Jezusove žrtve, ampak hoče pomagati svojemu Zveličarju z dobrimi deli in z opravičevanjem samega sebe. S tem hoče človek pomagati Bogu. Jezus pa nas na čisto enostaven na-

čin kliče, da ga sprejmemo in povabimo v svoja življenja. »Kajti, če boš s svojimi usti priznal, da je Jezus Gospod in boš v svojem srcu veroval, da ga je Bog obudil od mrtvih, boš rešen.« (Rim 10, 9)

Od mene in tebe je odvisno, če ga bomo sprejeli. Jezus prihaja po svojo nevesto oziroma po svojo Cerkev. Nekateri pravijo, da se desni razbojnik ni krstil. Res je, toda verjamem, da če bi imel priložnost, bi se zagotovo krstil. Drugi pravijo, da ni hodil v cerkev in je kljub temu zveličan. Tudi tu sem prepričan, da bi z veseljem šel v cerkev, če bi imel možnost.

Če na hitro povzamemo zgodbo o treh križih, jo lahko strnemo v tri alineje:

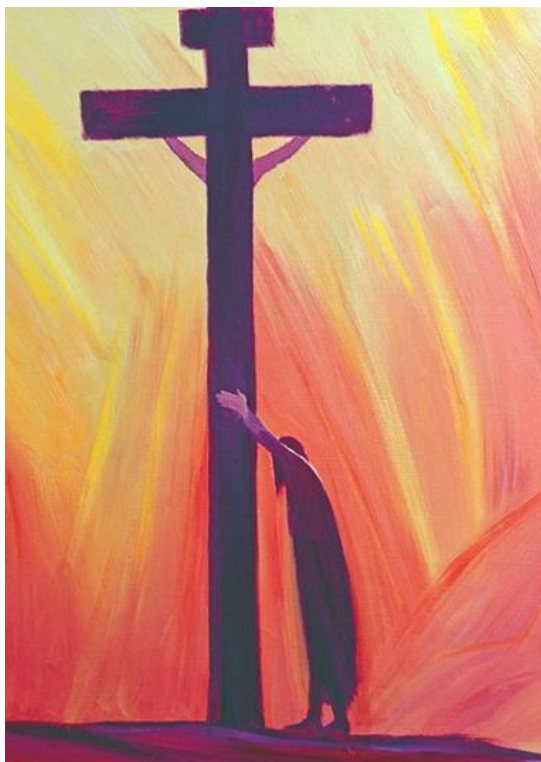
- Križ zveličanja
- Križ zavrnitve Boga
- Križ spreobrnjenja

Na prvem križu je umrl sam Božji Sin, na drugih dveh pa dva razbojnika. Božji Sin je bil prištet v družbo razbojnikov.

Na prvem križu bi morala viseti ti in jaz, ampak je na njemu bil Kristus. Zato se oklepajmo tega križa, križa Gospoda Jezusa Kristusa.

Prvi in tretji križ sta za nas zelo pomembna. To sta križ zveličanja in križ spreobrnjenja. Drugi križ pa je poguben za ves svet. To je križ zavrnitve Boga. Dragi prijatelji, ne pozabimo na križ zveličanja in oklepajmo se tega križa, kot pravi ena stara krščanska pesem: Tam na Golgoti glej, zapuščen stal je križ, znak sramote in kraj žalosti. Na tem križu pretil Jezus je spravno kri, to za nas zdaj je vir milosti.

Za 21. stoletje je to zelo težka tema. Toda brez križa ni zveličanja.

mag. Peter Golob

Rešitev je molitev

Največja moč in sila, ki lahko brez orožja in brez nasilja povzroči velike spremembe, je molitev. Prebral sem raziskavo iz časa pred epidemijo koronavirusa, da Američani oziroma Evropejci v povprečju porabimo 5,4 ure na dan na telefonu. To je približno 38 ur na teden, 151 na mesec, skoraj 2000 ur na leto, to je torej skupaj kar 83 dni. Večino teh 83 dni se ne uspemo dogovoriti praktično nič bistvenega. Obstaja pa še en telefon, ki je aktiven 24 ur na dan, je zastonj in vsakič, ko pokličemo nanj, se nekaj spremeni. Ta linija ni nikoli prezasedena, saj ga lahko hkrati kliče vsak izmed približno 7 milijard ljudi. Gre za nebeški telefon, o katerem piše prerok Jeremija, ko v poglavju 33,3 pravi: **»Klič me in ti bom odgovoril, povedal ti bom velike in nedoumljive reči, ki jih nisi poznal.«**

Vsak od nas ima svoje prepričanje, svoje izkušnje in svoje

ideje o tem, kaj molitev je. Marsikdaj se nam morda molitev sliši kot izrabljena, nešteto-krat uporabljena beseda, dejanje, del Cerkevne liturgije ali krščanske tradicije, pa vendar kristjani 3. tisočletja prepogosto pozabljamo, da ima edino molitev moč, da s pomočjo Svetega Duha premakne moje in tvoje grešno srce.

Da ne bi pozabili pomena moči molitve, bi rad povzel resnično zgodbo, ki jo je v knjigi »Svež veter, svež ogenj« zapisal eden izmed najbolj znanih pastorejv v ZDA, Jim Cymbala, ki vodi Evangelijsko Cerkev v New Yorku. Pastor Jim v svoji knjigi, ki je povzetek resnične zgodbe njihove cerkve, piše o moči torkove molitve. Pred približno dvajsetimi leti se je Cerkev ohladila, verniki so se porazgubili, prenehali so hoditi na bogoslužja, bili so preveč okupirani s svojimi zadolžitvami, službami, hobiji. Cerkev je postala mlačna, slavilna skupina je imela komaj 5 članov. Za nameček je pastorjeva hči zapustila Cerkev in se izgubila v newyorških ulicah, kjer je zapadla v slabo družbo, droge, alkohol in prostitucijo. Obupani pastor je izgubil upanje in ve-

ro. Nekega dne je prebral odlomek iz Svetega pisma, iz knjige Jeremije 33,3: »Klič me in ti bom odgovoril, povedal ti bom velike in nedoumljive reči, ki jih nisi poznal.« Zbral je preostanek vernikov in starešine. Ugotovili so, da so v cerkvi poskusili že čisto vse, poskusili so z druženji, zabavo, aktivnostmi. Toda z vsemi stvarmi nasičene in samozadostne newyorške družbe ni nič premaknilo. Nato so v cerkvi določili dan. To je bil torek. Tako so se začele tako imenovane torkove molitve. Ni težko ugotoviti, kaj so počeli na teh torkovih srečanjih — molili so in prosili Boga, da odpre nebesni svod in pošlje nove ljudi, da okrepi in ojača Cerkev. Molili so vztrajno, z vsem srcem, posredovali so za svoje meščane, za ljudi na ulicah. Mislili so, da bodo morali tako moliti kak mesec, ali eno leto, toda ta molitev še vedno traja, tudi sedaj v času koronavirusa. Danes po 30. letih molitve je to velika cerkev, ki šteje več tisoč vernikov, že samo njihov zbor šteje 270 članov. Vendar ni toliko pomembno število vernikov, pač pa predvsem to, da cel New York in cela Amerika vedo, kaj v cerkvi Brooklyn Ta-

bernacle pomeni torkova molitev. Ob torkih ima ta cerkev namreč cel dan organizirane molitve, ko na tisoče vernikov moli in jim Bog odgovarja.

Cerkev Brooklyn Tabernacle je znana po torkovih večernih molitvenih srečanjih, ali bolj točno, po torkovem večernem molitvenem slavljenju. In zaradi koronavirusa so vsa njihova bogoslužja in torkova molitvena srečanja posneta in objavljena na internetu, tako da si jih lahko ogledamo tudi sami. Celo mesto New York ve, kaj pomeni torkovo večerno molitveno slavljenje v tej cerkvi. Bog jih je namreč uslišal in je iz majhnega števila vernikov naredil veliko cerkev z velikim zborom in veliko slavnostno skupino. V tej cerkvi Bog na torkovih večernih srečanjih razodeva svojo moč. Iz posnetkov je razvidno, da torkovo večerno srečanje ni prvenstveno namenjeno evangelizaciji, ampak temu, da verniki – naši bratje in sestre – prinašajo svoje skrbi in bremena k Bogu, da posredujejo za spreobrnjenje svojih bližnjih, skratka prosijo Boga za ozdravljenje, osvoboditev in odrešenje zase in za druge ter za vse mesto in dr-

žavo. Konec koncev so torkova večerna srečanja v tej cerkvi namenjena temu, da si Cerkev, verniki, bratje in sestre odpočijejo ob Jezusovih nogah, da v slavljenju pridejo k Bogu z vsemi svojimi skrbmi in bremenami, utrujeni od dela. Da pastor prinese pred Boga svoja bremena v zvezi z delom v Cerkvi ter duhovniki in pridigarji preložijo svoja bremena pred Boga, da si starešine in diakoni odpočijejo od celotnega službenja ljudem in Bogu ter se delavci cerkve navdajo z novimi močmi in seveda da vsi verujoči in navzoči najdejo mir v Božji navzočnosti. Na njihovi spletni strani sem prebral, da je torkovo večerno srečanje za to cerkev najpomembnejša aktivnost v celem tednu, celo bolj pomembno kot nedeljsko bogoslužje. Na spletni strani svoje cerkve so zapisali, da verjamejo, da vrstica iz Jeremije 33,3, ki pravi: »Klič me in ti bom odgovoril«, še vedno velja in da Božja obljuba glede te vrstice še ni pozabljena. Številne cerkve po Ameriki so se zgledovale po cerkvi Brooklyn Tabernacle in uvedle torkova molitvena srečanja, ko v slavljenju pridejo k Bogu in ga prosijo za

odrešenje, osvoboditev in ozdravljenje ljudi v in izven Cerkve.

Ali si želimo, da bi tudi meščani našega mesta ali kraja vedeli, kaj pomeni molitveno srečanje v naši cerkvi? Sam Jezus je namreč rekel: »Moja hiša naj se imenuje hiša molitve.« Ne glejmo s človeškimi očmi, saj ni pomembno, koliko se nas zbere, pomembno je, da vztrajamo, da molimo za izgubljeni svet, da prosimo Svetega Duha, da nam da priliko za oznanjevanje, da bo to seme Božje Besede padlo na plodna tla. Prosimo, da Bog ojača Cerkev in pošlje svež dež blagoslova.

Božji telefon je na voljo tudi danes. Zato pridimo pred Božji tron z zahvalo, z novo pesmijo, z oboževanjem in slavljenjem. Molimo in prosimo za izgubljeni svet, za vse, ki so že kdaj slišali Božjo Besedo, in nasploh za vse ljudi sveta, da bi se spreobrnil, kajti v Svetem pismu v knjigi Ezekiela nam je dana slavna obljuba: »Blagoslavljal jih bom okoli svojega griča in pošiljal dež ob pravem času; dež blagoslova bo to.«

Adrian P. Rogers

Kdo je Jezus

Joe Carter (1931 - 2005) je bil ameriški pastor in pisec ter dolgoletni predsednik največje evangelijske cerkve v ZDA.

Če si potr, malodušen, depresiven in obupan, lahko nekdo v tvojem srcu prižge luč veselja. Njegovo ime je Jezus.

Nihče ni bil deležen toliko pozornosti, predanosti, kritik, obtoževanja in nasprotovanja kot Jezus Kristus. Vsaka zapisana beseda, ki jo je izrekel, je bila podrobno preučena, analizirana, temeljito pregledana in predmet nešteti razprav – bolj kot besede vseh zgodovinarjev, filozofov in znanstvenikov skupaj. Po dveh tisočletjih vsako minuto na milijone ljudi preučuje njegove besede. Pomislite. To je oseba, ki je pred 2000 leti živela v majhni deželi, vendar njeno rojstvo deli naš koledar na dve obdobji, in sicer na čas pred Kristusom in po Kristusu.

Jezus ni napisal nobene knjige,

pa vendar bi lahko napolnili knjižnice in knjižnice z deli, ki govorijo o Gospodu Jezusu. Ni nam znano, da bi naslikal kakšno sliko, a so ga upodabljali največji svetovni umetniki. Jezus iz Nazareta je navdihnil največje svetovne drame, glasbo, književnost. Ni imel formalne izobrazbe. Ni obiskoval univerze, pa vendar je bilo na tisoče univerz, semenišč in drugih šol zgrajenih v imenu Jezusa Kristusa. Menim, da nihče, ki ne pozna Jezusa Kristusa, ne more biti izobražen. Veliki zgodovinar Kenneth Scott Latourette je dejal: »Jezus Kristus je imel večji vpliv na človeštvo kot katerikoli človek, ki je kdaj živel.«

Jezus ni nikoli zbral vojske, a so milijoni umrli mučeniške smrti za Jezusa Kristusa. Nikoli ni potoval daleč od svojega rojstnega kraja, a je njegovo pričevanje prepotovalo svet. Imel je le peščico sledilcev, a so ti možje spremenili svet. Njegovo javno delovanje je trajalo samo tri leta, a danes, 2000 let pozneje lahko rečemo: »Jezus, tvoje ime je čudovito!«

Jezusa Kristusa je nemogoče razložiti, prezreti ga je pogubno, zavrni pa ga je usodno.

Človeški govor je preveč omejen, da bi ga lahko opisali, človeški um prešibek, da bi ga lahko razumeli in človeško srce ne bo nikoli moglo popolnoma doumeti, kdo je Jezus Kristus. Poznati ga pomeni ljubiti ga. Ljubiti ga pomeni zaupati mu. Zaupati mu pomeni biti korenito, dramatično, večno spremenjen. Kaj pravi Bog, njegov Oče, kdo je Jezus?

SIN

V Kološanom 1,13 Bog pravi, da nas »je iztrgal iz oblasti teme in nas prestavil v kraljestvo svojega ljubljene Sina.« Bog ima sina. Bog pravi: »On je moj ljubljene sin.« In on ima kraljestvo. Kaj še pravi Bog?

SPRAVNA ŽRTEV, ODREŠENIK

V 14. vrstici pravi: »...v katerem imamo odkupitev, odpuščenje grehov.« On je edini, v katerem imamo odrešenje. Samo Jezus je bil spravna žrtev za naše grehe.

PRAVA PODOBA BOGA

15. vrstica: »Ta Jezus je podoba nevidnega Boga.« Jezus je prava podoba Boga. Podoba pomeni točna upodobitev in podobnost Boga. Včasih, ko si damo narediti portret, potoži-

mo: »O, to pa ni dobra podoba mene.« Bog pa pravi, da je Jezus prava podoba sebe. Kološanom 2,9 povzame: »Kajti v njem telesno biva vsa polnost božanstva.« Če hočeš poznati Boga, moraš poznati Jezusa. Bog je bil v celoti v betlehemskem detecu. Jezus je natančna podoba nevidnega Boga.

Moj prijatelj dr. Jerry Vines si predstavlja Jezusa Kristusa, kako stopa v tempelj in se kot dvanajstletni deček pogovarja s pismouki. Nato eden od učenih doktorjev poboža svojo brado in reče: »Sinko, koliko si star?« »No«, odgovori, »po materini strani sem star 12 let, po očetovi strani pa sem starejši od svoje matere in toliko star kot moj oče«.

Vidite, bil je oboje, Bog in človek. Po materini strani je bil ženin, po očetovi strani pa je bil voda življenja. Po materini strani je bil človek, po očetovi strani pa je bil božanstvo. Vzel je dečkovo malico in nasitil pet tisoč mož. Po materini strani je bil brezdomec, ni imel mesta, kamor bi glavo naslonil, po očetovi strani pa je imel grad na tisočerihi gričih. Po materini strani je jokal nad Lazarjevim grobom, po očetovi strani pa je v

svoji božanskosti zaklical: »Lazar, pridi ven.« In ga dvignil od mrtvih. Bil je učlovečen Bog.

POVZDIGNJEN

V Kološanom 1,15 beremo, da je prvorojenec vsega stvarstva. Ne misli, da »prvorojeni« nakažuje začetek. To ne pomeni, da je bil Jezus ustvarjen prvi, potem pa še vsa druga bitja. Jezus nikoli ni imel začetka. Nikoli ni bilo časa, ko Jezusa ne bi bilo. V Janezovem evangeliju je Jezus rekel: »Jaz SEM, predno je bil Abraham.« Ni rekel: »Jaz sem bil«. On pravi: »JAZ SEM«. On je veliki JAZ SEM. Nikoli ni imel začetka. Vedno je bival in biva v stanju, nikoli v začetku. Njegov začetek ni bil v Betlehemu. Kaj torej pomeni prvorojeni? To je izjava o časti in privilegiju, o njegovem vzvišenem položaju. 17. vrstica pravi: »On je obstajal pred vsemi stvarmi...«

STVARNIK

On sam ni mogel biti »ustvarjen«. Zakaj? Ker so bile vse stvari ustvarjene po njem. Kološanom 1,16 pravi: »Kajti v njem je bilo ustvarjeno vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji, vidne in nevidne stvari, tako prestoli kakor gospostva, tako vladarstva kakor oblasti. Vse je

bilo ustvarjeno po njem in zanj.« Bog pravi, da je bil Jezus, druga oseba trojice, na delu v času stvarjenja. Naj gre za stvari v nebesih ali na zemlji, vse je bilo narejeno po Jezusu in za Jezusa.

Kološanom 1,17: »On je obstajal pred vsemi stvarmi in v njem je utemeljeno vse.« Ali veš, kaj to pomeni? Da se vse drži skupaj. Jezus Kristus je lepilo galaksij. Kaj preprečuje, da ne bi vse razpadlo ali se razstavilo? Jezus. Jezus je tisti, ki napaja sonce s svojim gorivom. Jezus je tisti, ki vodi planete po njihovih tirnicah okrog sonca. Jezus je tisti, ki je spravil v tek vse zvezde. Je to naravni zakon? Ne, gre za Jezusove zakone, ki se jim narava pokorava. Po Jezusu so vse stvari utemeljene. Po njem se vse stvari držijo skupaj.

GLAVA CERKVE

Kološanom 1,18 v prvem delu pravi: »On je glava telesa, to je Cerkve. On je začetek, prvorojenec med mrtvimi...«

SUPERIOREN

Kološanom 1,18 nadaljuje: »...tako da je postal prvi med vsemi stvarmi.« Jezus ne želi samo mesta v tvojem življenju.

On ne želi pomembnosti. On si zasluži in zahteva prvo mesto.

MIROVNIK, SPRAVLJIVEC, ODREŠENIK

Kološanom 1,19-21 pravi: »Bog je namreč hotel, da se je v njem naselila vsa polnost in da je po njem spravil s sabo vse stvarstvo, saj je s krvjo njegovega križa, se pravi po njem, pomiril, kar je na zemlji in kar je v nebesih.«

JEZUS RAZODENE BOGA OČETA

Kako boš ti, človeško bitje, brez Jezusa Kristusa spoznal Boga? Bog je duh, neviden, nedoumljiv, nedostopen. Kako ga boš spoznal? Ne z razumom. Ne z religijo. Tudi ne z obredom. Samo z razodetjem, torej, ko se Bog odloči, da se ti bo razodel.

JEZUS RAZODENE OČETA. Jezus je natančna upodobitev nevidnega Boga. Vidni Jezus ti da spoznati nevidnega Boga. Ne moreš popolnoma spoznati Boga Očeta, razen po Jezusu.

Želiš spoznati Boga? Prijatelj, Jezus Kristus ima izključno oblast. On ima monopol nad razodetjem Očeta. Edini način, kako lahko spoznaš Boga, je po njem. Jezus sam je rekel: »Vse mi je izročil moj Oče, in nihče ne pozna Sina, razen

Očeta, in nihče ne pozna Očeta, razen Sina in tistega, komur se hoče Sin razodeti.« Torej, ali je to res ali pa ne. On pravi: »Nihče ne pozna mojega Očeta, razen mene. Ne morete ga poznati, razen če vam ga jaz predstavim.« Zakaj? Ker je Jezus natančna podoba Boga. To je velika izjava.

Nikoli ne bomo razumeli Boga. Kako namreč lahko končno razume neskončno? Ne z razumom, temveč z razodetjem. Katerikoli drug bog, ki ga častiš, je bog tvojih domnev, to pa je oblika malikovanja. Saj si ne pričaraš nekega boga, da bi ga častil. Jezus je prišel razodet Očeta. Ne moreš poznati Očeta, razen po Jezusu Kristusu. Jezus ni rekel: »Jaz sem ena pot.« On je rekel: »Jaz sem pot.« On ni rekel: »Jaz sem eno življenje.« Rekel je: »Jaz sem življenje. Jaz sem pot, rešnica in življenje« (Janez 14,6). On je Bog, viden v mesu.

Želiš poznati Boga? Bi rad vedel, kakšen je veliki, nevidni Bog, kdo On je? Bi rad poznal njegovo srce? Prijatelj, našel ga boš samo v Jezusu, ker v njem prebiva vsa polnost Boga.

Prevod: Irena Jerman Polenšek

dr. Daniel Brkič

Zmagujeta Božja norost in Božja slabotnost

Sprašujem se, ali bo zdajšnja svetovna pandemija oslabilo Cerkev in zmanjšala število vernikov? Če je bilo prihajanje na bogoslužja stvar navade, ne pa prepričanja, je takšno sito prečiščevanja koristno, saj se bo pokazalo, kdo je zares vernik in kdo ni.

Vsaka kriza pokaže globino pripadnosti Cerkvi in zvestobe Kristusu (T. Matulić).

Tudi za kristjane tretjega tisočletja velja v parafrazi, kar je zapisal apostol Pavel: Kdo nas bo ločil od Kristusove ljubezni? Mar stiska ali nadloga, nevarnost ...pandemija koronavirusa, teorije zarot, osamitev, zaskrbljenost ... (Rim 8,35). V času, ko v zahodni družbi galopira hitri proces sekularizacije, je Cerkev pred novimi izzivi. Živimo v času negotovosti, ki je rezultat razpada političnih, gospodarskih, znanstvenih, filozofskih in etičnih načel zahodne postmo-

derne dekadentne družbe.

Čas je, da se kristjani osvobodimo krščanskega snobizma in ekskluzivnosti ter si priznamo, da gre za konec naše vrste krščanstva, saj je včeraj, danes in na veke isti samo Jezus Kristus (Heb 13,8). V senci umirajočega krščanstva moramo svetu predstaviti Kristusa, ki je v svetu prisoten, ker je tretji dan po smrti vstal od mrtvih. Naša župnija mora biti ves svet.

Današnji čas je za Cerkev tako nevaren zato, ker so se po prerokih pojavili lažni preroki in šarlatani, po pastirjih najemniki, ki so volkovi v ovčjih oblekah, po apostolih lažni apostoli, po učiteljih lažni učitelji, po evangelistih zaslužkarji in mazači, po Kristusu pa sektaški antikristi, ki sramotijo Božje ime. Največji sovražnik krščanstva je postalo krščanstvo samo.

Nastopil je čas, da Cerkev staro resnico oznani na nov način. Pridiganje v postmoderini družbi je padlo v vodo; pridigarji smo omalovaževani ali pa se na nas vrši pritisk, pridiganje pa je osmešeno in nesprejeto. Rešitev ni v tem, da pridigamo učeno in iz cerkva umaknemo priž-

nice ter jih nadomestimo z atraktivno opremo, kakršna so- di v predavalnice, zabavišča ali gledališča. Rešitev je v tem, da si v mentaliteti sveta genialne logike in super moči upamo oznanjati Božjo norost in Božjo slabotnost: »Kajti Božja norost je modrejša od ljudi in Božja slabotnost močnejša od ljudi.« (1 Kor 1,25)

Pridigarji moramo spet oznanjati božjansko komedijo Evangelija, betlehemske Dete v družbi z volom in oslom in križanega Kristusa v družbi s poganskim stotnikom! Oznanjati moramo nonsens, Božjo norost in Božjo slabotnost! Takšne pridigarje bo sodobna družba smatrala za dvorne norčke, ki uganjamo krščanske norčije in oznanjamo bedarije.

Oznanjati Dete v jasliah in trpina na križu je škandal, saj vzbuja ogorčenje, zgražanje in je sramotno, nečastno in nedopustno. Takšen Evangelij žali uho naprednih Evropejcev. A ravno v tej parodiji je Božja moč in Božja modrost (1 Kor 1,24). To je Božji način oznanjevanja, drugega ni. Ne gre za karneval ali praznoverje, ampak za škandal. Sprašujem se, kateri pridigar si bo upal izgubiti svoj

ugled zaradi tako neugledne uprizoritve, kajti božični in velikonočni evangelij se zdi poslušalcem tretjega tisočletja smešen, žaljiv in bedast.

Naša kultura ne more razumeti, da potrebujemo Otroka, ki nas bo rešil, in nemočnega trpina na križu, ki nam lahko edini pomaga. Akademik apostol Pavel se je bal, da bi Kristusov križ izvotlil (1 Kor 1,17), zato je napisal, da oznanja križanega Mesija, ki je v spotiko in se zdi norost (1 Kor 1,23). »Sklenil sem namreč, da med vami ne bom vedel za nič drugega kakor za Jezusa Kristusa, in sicer križanega.« (1 Kor 2,2) S tem se težko spoprimemo.

Zakaj krščanstvo oznanja ravno to, kar čista modrost smatra za golo norost? Dejstvo je, da ljudje krščanstva ne zavračajo zato, ker se jim zdi nelogično, ampak zaradi njihove nevere. Tako je bilo tudi v času Jezusa. Spotikali so se nad njegovim naukom in načinom življenja. Verjeti v Kristusa krščanstva pomeni verjeti v Božjo norost in Božjo slabotnost. Absurdno, kajne? Toda kdor se v to poda, ima več, kot je imel kdajkoli prej.

**»Po celi zemlji vsem ljudem mir bodi!
tako so peli angelcov glasovi
v višavah pri Mesijesa prihódi;
de smo očeta enega sinovi,
ljudje vsi bratje, bratje vsi naródi,
de ljúbit' mórmó se, prav' uk njegovi.«**

France Prešeren, Krst pri Savici

Letnik 36, številka 11-12/2020

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Trdinova ulica 27

8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija Vode počitka je brezplačnik in se financira izključno s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijaska-cerkev-nm.si

Slikovno gradivo, objavljeno v Vodah počitka, je prostodostopno na medmrežju in je povečini delo umetnice Elizabete Wang (1942-2016). Slike uprizarjajo Božje odrešenje.

Svetopisemska besedila, objavljena v Vodah počitka, so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

REVIJA VODE POČITKA

Zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut